РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

14 септември 2010 година *

По дело C-550/07 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 30 ноември 2007 г.,

Akzo Nobel Chemicals Ltd, установено в Hersham (Обединеното кралство),

Akcros Chemicals Ltd, установено в Hersham,

представлявани от адв. M. Mollica, avocate, впоследствие от адв. M. van der Woude, avocat и от адв. C. Swaak, advocaat,

жалбоподатели,

* Език на производството: английски.

подпомагани от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-жа V. Jackson и г-жа E. Jenkinson, в качеството на представители, подпомагани от г-н M. Hoskins, barrister,

Ирландия, за която се явява г-н D. O'Hagan, в качеството на представител, подпомаган от г-н M. Collins, SC, със съдебен адрес в Люксембург,

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-жа C. Wissels, както и г-н Y. de Vries и г-н M. de Grave, в качеството на представители,

встъпили страни в производството по обжалване,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre и г-н X. Lewis, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

Conseil des barreaux européens, установен в Брюксел (Белгия), за който се явява г-н J. Flynn, QC,

Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, установен в Хага (Нидерландия), за който се явяват г-н O. Brouwer и г-н C. Schillemans, advocaten,

European Company Lawyers Association, установена в Брюксел, за която се явяват адв. M. Dolmans и адв. K. Nordlander, avocats, и г-н J. Temple Lang, solicitor,

American Corporate Counsel Association (ACCA) — European Chapter, установена в Париж (Франция), за която се явява г-н G. Berrisch, Rechtsanwalt, упълномощен от г-н D. Hull, solicitor,

International Bar Association, установена в Лондон (Обединеното кралство), за която се явяват адв. J. Buhart и адв. I. Michou, avocats,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав)

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J.N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н J.-C. Bonichot, г-жа R. Silva de Lapuerta (докладчик) и г-н E. Levits, председатели на състави, г-н A. Rosas, г-н U. Lõhmus, г-н M. Safjan и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 февруари 2010 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 април 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Akzo Nobel Chemicals Ltd. (наричано по-нататък „Akzo“) и Akcros Chemicals Ltd. (наричано по-нататък „Akcros“) искат отмяната на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности [понастоящем и наричан по-нататък „Общият съд“] от 17 септември 2007 г. по съединени дела Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия (T-125/03 и T-253/03,

наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), доколкото с него Общият съд отхвърля искането за защита на поверителността на кореспонденцията с юрисконсулта на Akzo.

I – Правото на Съюза

2 Член 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [81 ЕО] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), предвижда:

„1. За изпълнение на възложените ѝ в член [105 ДФЕС] и в разпоредбите, приети въз основа на член [103 ДФЕС] задачи Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия и на сдружения на предприятия.

За тази цел длъжностните лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, разполагат със следните правомощия:

а) да проверяват книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност;

б) да вземат или получават копия или извлечения от тези книги или документи;

в) да изискват устни пояснения на място;

г) да влизат във всички помещения, имоти и транспортни средства на предприятията.

2. Длъжностните лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, упражняват своите правомощия след представяне на писмено пълномощно […].

3. Предприятията и сдруженията на предприятия са длъжни да се подчинят на проверките, разпоредени с решение на Комисията. В решението се посочват предметът и целта на проверката, насрочва се дата, на която тя ще започне, и се посочват санкциите […] и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности.

[…]." [неофициален превод]

II – Обстоятелствата в основата на спора

3 В обжалваното съдебно решение Общият съд обобщава релевантните факти, както следва:

„1. На 10 февруари 2003 г. Комисията приема Решение № C (2003) 559/4 за изменение на Решение № C (2003) 85/4 от 30 януари 2003 г., с което именно се нарежда на Akzo […] и на Akcros […], както и на съответните им дъщерни дружества, да се подложат на проверка на основание член 14, параграф 3 от

Регламент № 17 [...] и се цели издирване на доказателства за евентуални антиконкурентни практики (по-нататък наричани заедно „решението, с което е разпоредена проверката“).

2. На 12 и 13 февруари 2003 г. длъжностни лица от Комисията, подпомагани от представители на Office of Fair Trading (OFT, британски орган за защита на конкуренцията), правят проверка въз основа на решението, с което е разпоредена последната, в помещенията на жалбоподателите, намиращи се в Eccles, Manchester (Обединеното кралство). При проверката длъжностните лица от Комисията взимат копия от голям брой документи.

3. По време на тези действия представителите на жалбоподателите указват на длъжностните лица от Комисията, че някои документи би следвало да се ползват от защитата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти (legal professional privilege или „LPP“).

4. Тогава длъжностните лица от Комисията указват на представителите на жалбоподателите, че им е необходимо да прегледат бегло въпросните документи, за да могат да си изградят собствено мнение за защитата, от която тези документи евентуално трябва да се ползват. След дълъг спор и след като длъжностните лица от Комисията и от OFT припомнят на представителите на жалбоподателите последиците от създаването на спънки за извършването на проверката, се взима решение отговарящият за проверката да прегледа бегло въпросните документи в присъствието на представител на жалбоподателите.

5. По време на прегледа на въпросните документи възниква спор по повод на пет документа, които в крайна сметка са били третирани по два различни начина от страна на Комисията.

[…]

8. Третият документ, станал предмет на спор, представлява съвкупност от ръкописни записки на генералния директор на Akcros […], за които жалбоподателите твърдят, че са написани по повод разисквания със служители и използвани с оглед на изготвянето на пишеща машина на паметната записка, представляваща серия А. И накрая, двата последни разглеждани документа са две електронни писма, разменени между генералния директор на Akcros […] и г–н S., координаторът на Akzo […] по въпросите на правото на конкуренцията. Последният е адвокат, вписан в нидерландската адвокатска колегия, който по време на разглежданите събития е член на правния отдел на Akzo […] и следователно е нает постоянно на работа от това предприятие.

9. След като преглежда отново тези три последни документа и взима обяснения от жалбоподателите, отговарящата за проверката приема, че те със сигурност не са защитени от поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти. Поради това тя прави по едно копие от тях и ги прилага към останалата част от преписката, без да ги отдели в запечатан плик. Жалбоподателите посочват тези три документа като спадащи към „серия Б“.

10. На 17 февруари 2003 г. жалбоподателите изпращат в Комисията писмо, в което излагат причините, поради които документите […] от серия Б според тях са защитени от поверителността.

11. С писмо от 1 април 2003 г. Комисията уведомява жалбоподателите, че изложените в писмото им от 17 февруари 2003 г. доводи не позволяват да приеме, че посочените документи действително са обхванати от поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти. Тя посочва все пак, че жалбоподателите имат възможност да представят възражения във връзка с тези предварителни изводи в срок от две седмици, след изтичането на който тя ще вземе окончателно решение.

[…]

14. На 8 май 2003 г. Комисията приема Решение C (2003) 1533 окончателен, с което отхвърля искането за защита на спорните документи въз основа на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти, въз основа на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 (по-нататък „решението за отхвърляне от 8 май 2003 г.“). В член 1 от това решение Комисията отхвърля искането на жалбоподателите, документите […] от серия Б да им бъдат върнати и Комисията да потвърди унищожаването на всички копия от тези документи, държани от нея. […]

[…]

18. На 8 септември 2003 г. […] по искане на председателя на Общия съд Комисията предава на председателя, в запечатан плик, копие от документите от серията Б […].“

III – Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

4 Двете жалби, подадени до Общия съд от жалбоподателите съответно на 11 април и 4 юли 2003 г., имат за предмет, на първо място, от една страна, искане за отмяна на Решение на Комисията C (2003) 559/4 от 10 февруари 2003 г. и доколкото е необходимо — на решение на Комисията C (2003) 85/4 от 30 януари 2003 г., с което се нарежда на Akzo и на Akcros, както и на съответните им дъщерни дружества, да се подложат на проверка на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 17 (преписка COMP/E-1/38.589) и от друга страна, да се разпореди на Комисията да възстанови определени документи, иззети при въпросната проверка, както и да ѝ се забрани да използва съдържанието им (дело T-125/03), и на второ място, искане за отмяна на решението за отхвърляне от 8 май 2003 г. (дело T-253/03).

5 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля като недопустима жалбата за отмяна на решението, с което се разпорежда проверката (дело T-125/03), и като неоснователна — жалбата за отмяна срещу решението за отхвърляне от 8 май 2003 г. (дело T-253/03).

IV – Искания на страните

6 Akzo и Akcros искат от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта му, в която Общият съд е отхвърлил искането за защита на тайната на съобщенията с юрисконсулта на Akzo,

— да отмени решението за отхвърляне от 8 май 2003 г., в частта му, която се отнася до отказа да се възстанови електронната кореспонденция с юрисконсулта на Akzo (част от документите от серия Б),

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по обжалването, както и тези във връзка с производството пред Общия съд, доколкото се отнасят до посоченото в настоящата жалба правно основание.

7 Conseil des barreaux européens, встъпила страна в първоинстанционното производство, иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта му, в която Общият съд не приема, че съобщенията между Akzo и г-н S. се ползват от закрилата на принципа на поверителност, както и да се отмени решението за отхвърляне от 8 май 2003 г. в тази част или, при условията на евентуалност — ако Съдът реши, че състоянието на въпроса не му позволява да се произнесе по жалбата — да върне въпроса на Общия съд,

— да възложи в тежест на Комисията разноските, направени от него в хода на производството по жалбата и на това пред Общия съд, доколкото се отнасят до посочените в жалбата въпроси.

8 Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, встъпила страна в първоинстанционното производство, иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта му, в която Общият съд отхвърля правното основание на Akzo относно липсата на защита на двете електронни писма, разменени между генералния директор на Akcros и адвоката на Akzo, работещ на платена служба, от страна на общностноправния

принцип за защита на тайната на съобщенията между адвокат и неговия клиент поради наличието на правоотношения по наемане на работа между този адвокат, работещ на платена служба, и Akzo,

— да възложи в тежест на Комисията разноските, направени от него в хода на производството пред Общия съд и на това по настоящата жалба.

9 European Company Lawyers Association, встъпила страна в първоинстанционното производство, иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта му, в която Общият съд е приел, че съобщенията, разменени между Akcros и члена на правния отдел на Akzo, не се ползват от привилегията, свързана с поверителността на съобщенията,

— да осъди Комисията да възстанови направените от нея съдебни разноски.

10 American Corporate Counsel Association (ACCA) — European Chapter, встъпила страна в първоинстанционното производство, иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта му, в която Общият съд е отхвърлил искането за защита на тайната на електронната кореспонденция с юрисконсулта на Akzo (част от документите от серия Б),

— да отмени решението за отхвърляне от 8 май 2003 г. в частта му, която се отнася до отказа на жалбоподателите да се възстанови копието на тази кореспонденция или, при условията на евентуалност, делото да се върне на Общия съд,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по настоящото обжалване, както и тези, свързани със жалбата пред Общия съд, доколкото се отнасят до посоченото в настоящата жалба правно основание.

11 International Bar Association, встъпила страна в първоинстанционното производство, иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта му, с която от закрилата на поверителността се лишават електронните писма от серия Б, разменени между Akzo и г-н S.,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени от International Bar Association в производството по обжалване, както и в производството пред Общия съд, доколкото те се отнасят до въпроси, разгледани в рамките на обжалването.

12 Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, Ирландия и Кралство Нидерландия, встъпили страни в производството по обжалване, се присъединяват към исканията, направени от Akzo и Akcros.

13 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

V – По жалбата

А – *По предмета на жалбата*

14 Жалбата се отнася изключително до част от документите от серия Б, а именно две електронни писма, разменени между генералния директор на Akcros и г-н S. Към момента на извършване на проверките в помещенията на жалбоподателите в Обединеното кралство последният е нает на работа в правната служба на Akzo, дружество по британското право, и е вписан в адвокатската колегия на Нидерландия. Комисията е приложила към преписката копия от тези електронни писма.

15 Комисията посочва — като жалбоподателите не оспорват това, — че нейното решение от 11 ноември 2009 г. за налагане на глоби в рамките на производството, довело до извършените през 2003 г. в помещенията на Akzo и Akcros проверки (преписка COMP/38.589 — Топлинни стабилизатори; SEC (2009) 1559 и SEC (2009) 1560), не се основава на спорните две електронни писма. Твърдението на Комисията, че във връзка с тези електронни писма не

е имало никакъв обмен на информация с националните органи за защита на конкуренцията, също не е било оспорено.

Б – *По правния интерес на жалбоподателите*

1. Доводи на страните

16 Комисията си задава най-напред въпроса дали Akzo и Akcros имат правен интерес. Всъщност двете електронни писма не изпълнявали първото условие за поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти, посочено в точки 21 и 23 от Решение на Съда от 18 май 1982 г. по дело AM & S Europe/Комисия (155/79, Recueil, стр. 1575), съгласно което правното становище трябва да бъде поискано и предоставено при упражняването на правото на защита. Първото писмо било само искане за коментар относно проект за писмо до трето лице. Второто писмо съдържало само промени във формулировката на текста.

17 Следователно Комисията застъпва становището, че при всички положения двете съобщения не са могли да бъдат защитени като правна кореспонденция между адвокат и клиент.

18 На следващо място, Комисията изтъква, че жалбоподателите не твърдят, че спорните документи удовлетворяват първото условие за поверителност на съобщенията между адвокати и клиенти, посочено в точки 21 и 23 от Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе.

19 На последно място, Комисията добавя, че правният интерес на Akzo и Akcros е отпаднал най-късно към датата на постановяване на решението ѝ от 11 ноември 2009 г., с което тя им налага глоби.

20 Akzo и Akcros отговарят, че съдържанието на двете електронни писма никога не е било анализирано от Общия съд. Последният потвърждава решението за отхвърляне от 8 май 2003 г., като приема, че разглежданите документи не могат да се ползват от закрилата на принципа на поверителност, тъй като не представляват съобщения с външен адвокат. Освен това посоченото решение било изключено от защитата на поверителността не поради съдържанието на разглежданите документи, а само въз основа на статута на съответния адвокат.

21 Оттук Akzo и Akcros правят заключението, че въпросът дали двете електронни писма отговарят на първото необходимо условие, за да се ползват от защита съгласно принципа на поверителността, е фактически въпрос, който все още не е намерил своя отговор. Този въпрос не можел да бъде разрешен в настоящото производство, тъй като то се ограничавало до правните въпроси.

2. Съображения на Съда

22 За да се отговори на възражението на Комисията, следва да се напомни, че правният интерес представлява условие за допустимостта, което трябва да продължава да съществува до постановяването на решение по същество от съда (вж. Решение от 17 април 2008 г. по дело Flaherty и др./Комисия, C-373/06 P, C-379/06 P и C-382/06 P, Recueil, стр. I-2649, точка 25 и цитираната съдебна практика).

23 Съдът също така е уточнил, че такъв правен интерес е налице, докато жалбата може в крайна сметка да донесе полза на страната, която я е подала (вж. Решение от 3 април 2003 г. по дело Парламент/Samper, C-277/01 P, Recueil, стр. I-3019, точка 28 и Решение от 7 юни 2007 г. по дело Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, Recueil, стр. I-4333, точка 42, както и Определение от 8 април 2008 г. по дело SainT-Gobain Glass Deutschland/Комисия, C-503/07 P, Recueil, стр. I-2217, точка 48 и цитираната съдебна практика).

24 Що се отнася до настоящата жалба, твърдението на Комисията, че двете електронни писма, разменени между генералния директор на Akcros и г-н S., очевидно не могат да се ползват от закрилата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти, не може да засегне правния интерес на жалбоподателите. Всъщност подобен довод, който цели да докаже, че Общият съд правилно е преценил, че въпросните две електронни писма не се ползват от защитата на поверителността между адвокати и клиенти, не се отнася до допустимостта, а до основателността на жалбата.

25 Що се отнася до изразеното от Комисията съображение, че приемането на посоченото по-горе решение от 11 ноември 2009 г. е довело до отпадане на правния интерес на жалбоподателите от продължаване на настоящото производство, следва да се напомни, че с решението за отхвърляне от 8 май 2003 г. — предмет на обжалваното съдебно решение, Комисията отказва да уважи искането на жалбоподателите, с което inter alia се цели да им бъдат върнати двете електронни писма, разменени между генералния директор на Akcros и г-н S., както и Комисията да потвърди, че всички копия от тези документи, които се намират у нея, са унищожени. Евентуалното нарушение на поверителността на съобщенията на адвокати с техните клиенти при осъществяването на проверки е извършено не когато Комисията се основава на защитен документ в решението по същество, а от момента, в който такъв документ е изгет от длъжностно лице на Комисията. При тези условия правният интерес на жалбоподателите продължава да съществува най-малкото докато Комисията държи документите, посочени в решението за отхвърляне от 8 май 2003 г., или копие от тях.

26 При тези условия Akzo и Akcros имат правен интерес в рамките на настоящото дело.

B – *По съществото на спора*

27 Akzo и Akcros посочват три правни основания в подкрепа на жалбата си — първото като главно правно основание, а второто и третото — при условията на евентуалност.

28 Всички правни основания са насочени срещу точки 165—180 от обжалваното съдебно решение. Жалбоподателите посочват по същество, че Общият съд погрешно е отказал да приеме, че двете електронни писма, разменени с г-н S., се ползват от защитата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти.

29 Тъй като European Company Lawyers Association, встъпила страна в първоинстанционното производство, и Ирландия, встъпила страна в производството пред Съда твърдят, че с обжалваното съдебно решение Общият съд е нарушил правото на собственост и свободата на избор на професия, следва да се посочи, че Akzo и Akcros не са повдигнали тези правни основания в първоинстанционното производство. При тези условия те трябва да бъдат отхвърлени като недопустими.

1. По първото правно основание

30 Akzo и Akcros изграждат първото си правно основание на базата на два довода. На първо място, те считат, че Общият съд е направил погрешно тълкуване на съдържащото се в Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, второ условие по отношение на принципа на поверителност, свързано с професионалния статус на адвоката, с когото са разменени съобщения, и на второ място, че посредством това тълкуване Общият съд е нарушил принципа на равно третиране.

31 Комисията посочва, че това правно основание е неоснователно.

а) По първия довод

i) Доводи на страните

32 Akzo и Akcros твърдят, че в точки 166 и 167 от обжалваното съдебно решение Общият съд е направил погрешно „буквално и частично“ тълкуване на Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, що се отнася до второто условие по отношение на принципа на поверителност, свързано със статута на адвоката. Общият съд е трябвало да направи „телеологично“ тълкуване на това условие и да стигне до заключението, че спорните размени са защитени от посочения принцип.

33 Akzo и Akcros изтъкват, че съвместният прочит на точки 21 и 24 от Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, показва, че Съдът не е приравнил наличието на правоотношение по наемане на работа с липсата на независимост на адвоката.

34 Akzo и Akcros, както и някои встъпили страни, подчертават, че критерият за независимостта на адвоката не може да се тълкува като изключващ адвокатите, назначени в предприятие. Всъщност само поради наличието на задължение да спазва професионалната етика и дисциплина юрисконсултът, вписан като адвокат в адвокатска колегия, може да бъде също така независим, както външният адвокат. Освен това гаранциите за независимост, от които се ползва един „advocaat in dienstbetrekking", т.е. адвокат, страна в правоотношение по наемане на работа съгласно нидерландското право, придобивали особено значение.

35 Akzo и Akcros отбелязват, че приложимите в случая правила на професионалната етика и дисциплина правят съществуването на правоотношение по наемане на работа съвместимо с разбирането за независим адвокат. Всъщност според тях договорът между г-н S. и дружеството, от което той зависи, предвижда, че това дружество трябва да зачита независимото упражняване на функциите на адвоката и да се въздържа от всякакви действия, които могат да се отразят на тази задача. Посоченият договор също така разрешава на г-н S. да се съобразява с всички професионални задължения, наложени от нидерландската адвокатска колегия.

36 Akzo и Akcros добавят, че адвокатът на платена служба, до който се отнася настоящото дело, се подчинява на кодекс за поведение и на надзор от страна на нидерландската адвокатска колегия. Освен това подзаконови нормативни разпоредби установявали някои допълнителни гаранции за безпристрастно разрешаване на спорове, свързани с евентуални различия в мненията между предприятието и адвоката, назначен на работа в него.

37 Комисията твърди, че приложението на принципа на поверителност от страна на Общия съд е правилно. Всъщност от точки 24—26 от Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, следвало, че основното качество, необходимо за защитата на съобщенията с адвоката въз основа на посочения принцип, е адвокатът да не е на платена служба при клиента.

38 Следователно според Комисията, ако Съдът е искал принципът на поверителността да се прилага и към съобщенията, разменени с адвокатите, наети на работа от отправилото им искане за становище лице, той нямало да ограничи приложното поле на второто условие, посочено в точка 21 от Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе.

39 Комисията подчертава, че в Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, Съдът е поставил адвокатите в една от следните две категории, а именно, от една страна, адвокатите, които са наети на работа и са на платена служба, и от друга, адвокатите, които не са обвързани от трудов договор. Само изготвените от втората категория адвокати документи се считали за защитени въз основа на принципа на поверителността.

ii) Съображения на Съда

40 Следва да се напомни, че в Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, Съдът — като взема предвид общите критерии и сходните условия, съществуващи по това време в националното право на държавите членки — постановява в точка 21 от това решение, че поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти трябва да бъде обект на защита на равнище Европейска общност. Съдът обаче уточнява, че възможността за ползване на тази защита се подчинява на две кумулативни условия.

41 В това отношение Съдът подчертава, от една страна, че размяната на съобщения с адвоката трябва да бъде свързана с упражняването на „правото на защита на клиента“ и от друга страна, че трябва да става въпрос за размяна, която се осъществява от „независими адвокати“, т.е. „адвокати, които не са обвързани с клиента чрез правоотношение по наемане на работа“.

42 Що се отнася до второто условие, в точка 24 от Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, Съдът отбелязва, че изискването по отношение на положението и качеството на независим адвокат, което трябва да има съветникът, изпратил кореспонденцията, която може да бъде защитена, следва от схващането за ролята на адвоката, разглеждан като сътрудник на правосъдието и призван да предоставя напълно независимо и с оглед висшия интерес на правосъдието правната помощ, от която клиентът има нужда. Компенсация за тази защита е професионалната дисциплина, установена и контролирана в общ интерес. Съдът посочва в тази точка от споменатото решение и че подобно схващане отговаря на правните традиции, общи за държавите членки, и се открива и в правния ред на Съюза, както следва от разпоредбите на член 19 от Статута на Съда.

43 Съдът повтаря отново тези съображения в точка 27 от посоченото решение, съгласно която кореспонденцията, която може да се ползва от защитата на поверителността, трябва да бъде разменена с „независим адвокат, т.е. такъв, който не е обвързан с клиента чрез правоотношение по наемане на работа“.

44 Оттук следва, че изискването за независимост предполага отсъствие на каквото и да е правоотношение по наемане на работа между адвоката и неговия клиент, така че защитата въз основа на принципа на поверителността не обхваща размяната на съобщения в рамките на дадено предприятие или група с адвокати, наети на работа в предприятие.

45 Всъщност, както посочва генералният адвокат в точки 60 и 61 от своето заключение, понятието за независимост на адвоката се определя не само позитивно — с позоваване на професионалната дисциплина, но и негативно — с

изтъкване липсата на правоотношение по наемане на работа. Независимо че е вписан като адвокат в адвокатска колегия и е обвързан от спазването на професионални правила, адвокатът, назначен в предприятие, не се ползва от същата степен на независимост по отношение на своя работодател, както действащият във външна адвокатска кантора адвокат спрямо своите клиенти. При тези обстоятелства на адвоката, назначен в предприятие, е по-трудно да се справи с евентуални противоречия между професионалните му задължения и целите на неговия клиент, отколкото един външен адвокат.

46 Що се отнася до професионалните правила, изтъкнати от жалбоподателите с цел да докажат независимостта на г-н S., следва да се отбележи, че макар да е вярно, че посочените от Akzo и Akcros правила за професионална организация в нидерландското право могат да засилят положението на адвоката, нает в предприятие, в рамките на същото въпреки това те не са в състояние да осигурят независимост, подобна на тази на външния адвокат.

47 Всъщност, независимо от приложимия в настоящия случай въз основа на специалните разпоредби от нидерландското право професионален режим, адвокатът, нает в предприятие — с каквито и гаранции да разполага при упражняването на своята професия, — не може да се приравни на външен адвокат, поради факта че по самото си естество неговото положение на работещ като нает лице не му позволява да се отклони от преследваните от неговия работодател търговски стратегии и така поставя под въпрос възможността му да извършва действия при условията на професионална независимост.

48 Важно е да се добави, че въз основа на неговия трудов договор, от адвоката, нает в предприятие, може да се изисква изпълнението на други задачи, а именно, както в настоящия случай, тази на координатор по въпросите на правото на конкуренцията, които задачи могат да окажат влияние върху търговската политика на предприятието. Такива функции обаче могат само да укрепят тесните връзки между адвоката и неговия работодател.

49 Оттук следва, че както поради икономическата зависимост на адвоката, нает в предприятие, така и поради тесните връзки с неговия работодател, той не се ползва от професионална независимост, сходна с тази на един външен адвокат.

50 Следователно Общият съд не е допуснал правна грешка при прилагането на второто условие относно предвидения в Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, принцип на поверителност.

51 Поради това първият довод на Akzo и Akcros в рамките на първото правно основание не може да бъде приет.

б) По втория довод

i) Доводи на страните

52 Akzo и Akcros посочват, че в точка 174 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно е отхвърлил твърдението за нарушение, че отказът да се защитят въз основа на принципа на поверителността разменените с адвокат, нает в предприятие, съобщения нарушава принципа на равно третиране. Всъщност гарантираната от приложимите в настоящия случай правила на професионалната етика и дисциплина независимост трябвало да бъде базов критерий за определяне обхвата на посочения принцип. Според този критерий положението на адвокатите, наети на работа в предприятие и вписани като адвокати в адвокатска колегия или сдружение на адвокати, не се различава от това на външните адвокати.

53 Комисията счита, че в посочената точка от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е стигнал до извода, че адвокатите, наети на работа в предприятие, и външните адвокати очевидно се намират в различни положения, които не са сходни, по-специално поради личното, функционалното, структурното и йерархичното интегриране на първите в рамките на дружествата, които ги наемат на работа.

ii) Съображения на Съда

54 Следва да се напомни, че принципът за равно третиране представлява общ принцип на правото на Съюза, предвиден в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

55 От постоянната съдебна практика следва, че посоченият принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. Решение от 10 януари 2006 г. по дело IATA и ELFAA, C-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 95, Решение от 3 май 2007 г. по дело Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Сборник, стр. I-3633, точка 56, както и Решение от 16 декември 2008 г. по дело Arcelor Atlantique и Lorraine и др., C-127/07, Сборник, стр. I-9895, точка 23).

56 Що се отнася до съществените характеристики на двете категории адвокати, а именно техния съответен професионален статус, от точки 45—49 от настоящото решение следва, че независимо че е вписан като адвокат в адвокатска колегия и е обвързан от спазването на професионални правила, адвокатът на платена служба не се ползва от същата степен на независимост от своя работодател, както извършващият дейност във външна адвокатска кантора адвокат спрямо своите клиенти.

57 Както подчертава генералният адвокат в точка 83 от своето заключение, посочената разлика по отношение на независимостта запазва значението си, макар целта на националния законодател, в конкретния случай нидерландският, да е приравняването на външните адвокати и адвокатите, наети в предприятие. Всъщност това приравняване се отнася само до формалния акт на вписване на юрисконсулта на предприятието като адвокат в адвокатска колегия и до професионалните задължения, които следват от едно такова вписване. За сметка на това тази правна уредба не променя по никакъв начин икономическата зависимост и персоналната идентификация на адвоката, страна в правоотношение по наемане на работа с неговото предприятие.

58 От тези съображения следва, че адвокатът, нает в предприятие, се намира в съвсем различно положение от това на външен адвокат, така че техните съответни положения не са сходни по смисъла на посочената в точка 55 от настоящото решение съдебна практика.

59 Следователно Общият съд правилно е стигнал до извода, че няма нарушение на принципа на равно третиране.

60 Поради това и вторият довод в рамките на първото правно основание не може да бъде приет.

61 При това положение посоченото правно основание трябва да бъде отхвърлено в своята цялост.

2. По второто правно основание

62 В случай че Съдът прецени, че Общият съд е изтълкувал правилно Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, и че с това решение, постановено през 1982 г., Съдът е имал намерение да изключи от защитата въз

основа на принципа на поверителност съобщенията на адвокатите, които са обвързани чрез отношение по наемане на работа, Akzo и Akcros развиват при условията на субсидиарност второ правно основание, което се изгражда върху два довода, всеки един от които се състои от две части.

63 В рамките на първия си довод жалбоподателите, подкрепени от някои от встъпилите страни, се основават на еволюцията на националните правни системи, от една страна, и на правния ред на Съюза, от друга. Що се отнася до втория довод, Akzo и Akcros намират опора, от една страна, в правото на защита и от друга, в принципа на правна сигурност.

64 Комисията счита, че никой от посочените доводи не подкрепя това правно основание.

а) По първата част от първия довод (еволюция на националните правни системи)

i) Доводи на страните

65 Akzo и Akcros твърдят, че с оглед на значително развитие „в сферата на правото“ след 1982 г. Общият съд е трябвало да направи „ново тълкуване“ на Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, що се отнася до принципа на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти.

66 Akzo и Akcros считат, че в точки 170 и 171 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е отказал да разшири приложното поле на принципа на поверителността по отношение на лицата с мотива, че националните правни системи не признават ясно и единодушно защитата на поверителността на съобщенията с юрисконсултите. Въпреки липсата на еднакви тенденции на национално равнище, правото на Съюза можело да установи правни критерии за защита на правото на защита, които са по-строги от установените в националния правен ред на някои държави членки.

67 Комисията отбелязва, че с посоченото правно основание жалбоподателите искат по същество от Съда да промени съдебната практика, установена в Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе.

68 Комисията привлича вниманието върху обстоятелството, че жалбоподателите не оспорват извода на Общия съд, че в правните системи на държавите членки не съществуват преобладаващи тенденции за защита на съобщенията с адвокатите, наети в предприятие, въз основа на принципа на поверителността.

ii) Съображения на Съда

69 Следва да се напомни, че в изложението на своите мотиви относно принципа на защита на поверителността в рамките на процедурите по проверка в областта на конкурентното право, съдържащи се в Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, Съдът е подчертал, че в тази област на правото на Съюза трябва да се държи сметка за принципите и схващанията, общи за правните системи на държавите членки, относно спазването на поверителността по отношение по-специално на определени съобщения между адвокатите и техните клиенти (вж. точка 18 от това решение). За тази цел Съдът е направил сравнение между различните национални правни системи.

70 В точки 19 и 20 от Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, Съдът отбелязва, че макар защитата на кореспонденцията между адвокатите и техните клиенти да е общопризната, нейният обхват и критериите за нейното приложение варират в различните национални правни уредби. При все това, въз основа на това сравнение Съдът признава, че поверителността на съобщенията между адвокатите и техните клиенти трябва да бъде защитена от правото на Съюза, ако са спазени двете условия, посочени в точка 21 от това решение.

71 Общият съд от своя страна посочва в точка 170 от обжалваното съдебно решение, че макар наистина специалното признаване на ролята на юрисконсулта и на защитата на съобщенията с него въз основа на поверителността да са относително по-разпространени през 2004 г., отколкото към момента на постановяване на Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, все пак не е възможно да се определят еднакви или определено преобладаващи тенденции в правните системи на държавите членки.

72 Освен това от точка 171 от обжалваното съдебно решение следва, че според направеното от Общия съд сравнителноправно изследване все още съществуват голям брой държави членки, които изключват юрисконсултите от защитата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти. Освен това голям брой държави членки не позволяват на юрисконсултите да се вписват в адвокатската колегия и при това положение не им предоставят статут на адвокат.

73 В това отношение самите Akzo и Akcros допускат, че в правния ред на държавите членки не може да се установи обща тенденция към приравняване на адвокатите, наети в предприятие, и адвокатите, които работят самостоятелно.

74 Следователно въз основа на правните системи на 27-те държави — членки на Европейския съюз, не може да се направи извод за наличието на преобладаваща тенденция в полза на защитата на поверителността на съобщенията с адвокатите, наети в предприятие, в рамките на дадено предприятие или група от предприятия.

75 При тези условия и обратно на твърденията на жалбоподателите съществуващият в Нидерландия правен режим не може да се приеме като показател за наличието на тенденция в процес на утвърждаване в държавите членки, нито като релевантен фактор за определяне обхвата на принципа на поверителност.

76 Поради това Съдът счита, че през годините, изтекли след постановяването на Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, състоянието на правните системи на държавите — членки на Съюза, не е еволюирало до степен, която да обоснове развитие на съдебната практика в посока към признаване на възможността за защита на поверителността по отношение на адвокатите, наети в предприятие.

77 Ето защо първата част от първия довод следва да се отхвърли.

б) По втората част от първия довод (еволюция на правния ред на Съюза)

i) Доводи на страните

78 Akzo и Akcros твърдят, че в точки 172 и 173 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е оценил правилно релевантността на еволюцията на правото на Съюза, свързана по-специално с влизането в сила на Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

79 Всъщност според Akzo и Akcros „модернизацията“ на процедурните правила в областта на картелите е увеличила необходимостта от правни съвети, предоставяни в рамките на предприятието, чието значение за предотвратяване на нарушенията на конкурентното право не може да се пренебрегне предвид обстоятелството, че адвокатите на платена служба могат да се основат на своите детайлни познания относно предприятията и тяхната дейност.

80 Akzo и Akcros добавят, че прилагането на програми за съгласуваност, желателно с оглед на правилното приложение на конкурентното право на Съюза, предполага възможност за размяна на съобщения с адвокатите, наети в предприятие, в рамките на дадено предприятие или група, в атмосфера на доверие.

81 Комисията счита, че съдържащата се в обжалваното съдебно решение преценка на Общия съд относно посоченото от Akzo и Akcros твърдение за нарушение не е опорочена от грешка при прилагането на правото.

82 Комисията подчертава, че разпоредбите на Регламент № 1/2003 не оказват никакво влияние върху обхвата на защитата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти.

ii) Съображения на Съда

83 Следва да се напомни, че макар наистина Регламент № 1/2003 да внася множество изменения в процедурните правила, свързани с конкурентното право на Съюза, безспорно е също така, че посочените правила не съдържат никакво указание, позволяващо да се установи, че те налагат приравняване на самостоятелно работещите адвокати с адвокатите на платена служба, що се отнася до

защитата на поверителността на съобщенията, тъй като този принцип изобщо не е предмет на посочения регламент.

84 Всъщност от разпоредбите на член 20 от Регламент № 1/2003 следва, че Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятията и при това да проверява книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват, както и да взема или получава под всякаква форма копия или извлечения от тези книги или документи.

85 Следователно по подобие на член 14, параграф 1, букви а) и б) от Регламент № 17 този регламент определя широко правомощията на Комисията. Както следва от съображения 25 и 26 от Регламент № 1/2003, разкриването на нарушения на правилата за защита на конкуренцията става все по-трудно и с цел ефективно да се защити конкуренцията, е необходимо Комисията да разполага с правомощия да влиза в помещенията, където може да се съхранява търговска документация, включително и частни домове.

86 Така, обратно на твърденията на жалбоподателите, Регламент № 1/2003 няма за цел да наложи приравняване на адвокатите, наети в предприятие, с външните адвокати, що се отнася до защитата на поверителността на съобщенията с техните клиенти, а цели да укрепи обхвата на правомощията на Комисията за проверка, по-специално по отношение на документите, които могат да бъдат обект на подобни мерки.

87 Следователно и промяната на процедурните правила в областта на конкурентното право, направена по-специално с Регламент № 1/2003, не може да обоснове обрат в съдебната практика, установена с Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе.

88 Следователно и втората част от първия довод трябва да се отхвърли.

89 Поради това първият довод, представен в рамките на второто правно основание, следва да се отхвърли в своята цялост.

в) По първата част от втория довод (право на защита)

i) Доводи на страните

90 Akzo и Akcros посочват, че направеното от Общия съд в точка 176 от обжалваното съдебно решение тълкуване относно обхвата на защита на съобщенията между адвокати и клиенти снижава нивото на защита на правото на защита на предприятията. Всъщност използването на правни становища, изготвени от адвокати, наети в предприятие, е от същия интерес и може да разгърне напълно своето полезно действие само ако размяната на съобщения с тези адвокати в рамките на дадено предприятие или група може да се ползва от защитата на поверителността на съобщенията.

91 Обратно на твърденията на жалбоподателите Комисията счита, че правото на защита изобщо не се поставя под въпрос от направеното от Общия съд тълкуване на обхвата на принципа на поверителност.

ii) Съображения на Съда

92 Следва да се припомни, че зачитането на правото на защита във всяко производство, което би могло да приключи с налагане на санкции, по-специално глоби или периодични имуществени санкции, е основен принцип на правото на Съюза, който многократно е бил подчертаван в практиката на Съда (вж. по-специално Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 30, Решение от 29 юни 2006 г. по дело Showa Denko/Комисия, C-289/04 P, Recueil, стр. I-5859, точка 68 и Решение от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точка 68) и който е закрепен в член 48, параграф 2 от Хартата на основните права на Съюза.

93 С направеното твърдение за нарушение жалбоподателите искат да се установи, че правото на защита трябва да обхваща възможността за получаване на съвет, защита и представителство при условията на свободен избор на правен съветник и че защитата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти е част от това право, независимо от професионалния статус на съответния адвокат.

94 В това отношение следва да се отбележи, че когато предприятието се обръща към наетия от него на работа адвокат, то има работа не с трето независимо лице, а с лице, което — въпреки евентуалните професионални задължения, произтичащи от вписването в адвокатската колегия — е част от неговите служители.

95 Важно е да се добави, че дори да се допусне, че консултацията от страна на адвокати, наети на работа в предприятието или групата, би трябвало да се включва в рамките на правото на съвет, защита и представителство, това не изключва прилагането на определени ограничения и правила относно упражняването на професията в случай на участие на адвокати, наети на работа в предприятие, като това положение не трябва да се разглежда като засягащо правото на защита. Така юрисконсултите невинаги имат възможността да представляват своя работодател пред всички национални юрисдикции, макар подобни правила да

ограничават възможностите на потенциалните клиенти при избора на най-подходящия правен съветник.

96 Оттук следва, че всеки правен субект, който търси съвет от адвокат, трябва да приеме подобни ограничения и условия, с които е свързано упражняването на тази професия. Правилата относно защитата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти са част от тези ограничения и условия.

97 Следователно твърдението за нарушение на правото на защита е неоснователно.

г) По втората част от втория довод (принцип на правната сигурност)

i) Доводи на страните

98 Akzo и Akcros считат, че направената от Общия съд преценка нарушава и принципа на правна сигурност, тъй като член 101 ДФЕС се прилага често успоредно със съответните разпоредби от вътрешното право. Следователно защитата на съобщенията с адвокатите, наети в предприятие, не можела да зависи от това, дали проверката се прави от Комисията или от национален орган по защита на конкуренцията.

99 Комисията подчертава, че напротив, ако принципът на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти, приложим към извършваните от нея проверки, се определяше не на равнище Съюз, а в рамките на националното право, от това биха произлезли сложни и несигурни положения за всички заинтересовани лица, което би засегнало посочения от Akzo и Akcros принцип на правна сигурност.

ii) Съображения на Съда

100 Следва да се напомни, че принципът на правната сигурност представлява общ принцип на правото на Съюза, който изисква в частност правната уредба с неблагоприятни последици по отношение на частноправните субекти да бъде ясна и точна, а нейното прилагане — предвидимо за правните субекти (вж. Решение от 14 април 2005 г. по дело Белгия/Комисия, C-110/03, Recueil, стр. I-2801, точка 30, Решение от 7 юни 2007 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, C-76/06 P, Сборник, стр. I-4405, точка 79 и Решение от 14 януари 2010 г. по дело Stadt Papenburg, C-226/08, Сборник, стр. I-131, точка 45).

101 В отговор на твърдението за нарушение, изведено от горепосочения принцип, следва да се отбележи, че направеното от Общия съд в обжалваното съдебно решение тълкуване, според което размяната на съобщения с адвокати, наети в предприятие, в рамките на дадено предприятие или група, не се ползва от закрилата на поверителността на съобщенията при проверка от страна на Комисията, не поражда никаква правна несигурност по отношение на обхвата на посочената защита.

102 Всъщност правомощията на Комисията съгласно Регламент № 17 и Регламент № 1/2003 се различават по своя обхват от разследванията, които могат да бъдат извършени на национално равнище. Двата вида процедури се основават всъщност на разпределение на правомощията между различните органи по защита на

конкуренцията. Следователно правилата относно защитата на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти могат да варират в зависимост от посоченото разпределение на правомощията и свързаната с това правна уредба.

103 В това отношение Съдът е постановил, че правото на Съюза и националното право в областта на конкуренцията разглеждат ограничителните практики в различни аспекти. Докато членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС ги разглеждат от гледна точка на пречките, които те могат да породят за търговията между държавите членки, вътрешните законодателства, всяко от които се основава на собствени съображения, разглеждат ограничителните практики единствено като такива (вж. в този смисъл Решение от 16 юли 1992 г. по дело Associación Española de Banca Privada и др., C-67/91, Recueil, стр. I-4785, точка 11).

104 При тези условия предприятията, чиито помещения са предмет на претърсване в рамките на разследване в областта на конкуренцията, са в състояние да определят своите права и задължения по отношение на компетентните органи и с оглед на приложимото право, като например обработката на документи, които могат да бъдат иззети при подобно разследване, и въпроса дали имат право или не да се позоват на защитата на поверителността на съобщенията с адвокатите, наети от тях на работа. Следователно предприятията могат да се ориентират в зависимост от компетентността на посочените органи и от техните конкретни правомощия, що се отнася до изземването на документи.

105 Следователно при горепосочените два вида процедури принципът на правна сигурност не налага използването на идентични критерии по отношение на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти.

106 Следователно обстоятелството, че в рамките на извършвана от Комисията проверка защитата на съобщенията се ограничава до размяната на съобщения с външни адвокати, по никакъв начин не накърнява посочения от Akzo и Akcros принцип.

107 Поради това твърдението за нарушение, изведено от принципа на правната сигурност, е неоснователно.

108 От това следва, че второто правно основание трябва да се отхвърли в своята цялост.

3. По третото правно основание

а) Доводи на страните

109 При условията на евентуалност спрямо предходното Akzo и Akcros посочват, че в преценката на Общия съд като цяло не се зачитат принципът на националната процесуална автономия и принципът на предоставената компетентност.

110 Akzo и Akcros уточняват, че член 22, параграф 2 от Регламент № 1/2003 изразява принципа на националната процесуална автономия в разглежданата област. Законодателните органи на Съюза били изрично уточнили, че дори в случай на проверки за установяване на нарушение на разпоредбите на член 101 ДФЕС или член 102 ДФЕС, извършвани по искане на Комисията, длъжностните лица на националния орган по защита на конкуренцията упражняват правомощията си

в съответствие с националното си законодателство. Законодателят не бил дал хармонизирано определение на принципа на поверителност на съобщенията между адвокати и клиенти, което означавало, че държавите членки продължават да имат правомощия при определянето на този специфичен аспект на закрилата на правото на защита.

111 Комисията твърди, че обжалваното съдебно решение не съдържа никакво нарушение на посочените в рамките на третото правно основание принципи. Всъщност принципът на националната процесуална автономия уреждал положения, при които юрисдикциите и администрациите на държавите членки трябва да прилагат правото на Съюза, но този принцип не се прилагал, когато става въпрос за определяне на правните граници на действията на самите институции.

112 Оттук Комисията прави извода, че определянето на еднакво приложно поле на поверителността на съобщенията между адвокати и клиенти в целия Съюз при процедури за установяване на нарушение на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС представлява правилно приложение на Решение по дело AM & S Europe/Комисия, посочено по-горе, от страна на Общия съд. Поради това не е нарушен и принципът на предоставената компетентност.

б) Съображения на Съда

113 Следва да се напомни, че съгласно принципа на националната процесуална автономия, при липса на правна уредба на Съюза по въпроса, във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които страните в процеса черпят от правото на Съюза (вж. по-специално Решение от 16 декември 1976 г.

по дело Rewe-Zentralfinanz и Rewe-Zentral, 33/76, Recueil, стр. 1989, точка 5, Решение от 19 юни 1990 г. по дело Factortame и др., C-213/89, Recueil, стр. I-2433, точка 19; Решение от 14 декември 1995 г. по дело Peterbroeck, C-312/93, Recueil, стр. I-4599, точка 12 и Решение от 11 септември 2003 г. по дело Safalero, C-13/01, Recueil, стр. I-8679, точка 49).

114 В настоящото дело обаче Съдът следва да се произнесе относно законосъобразността на решение, което е взето от институция на Съюза въз основа на правна уредба, приета на равнище Съюз, която уредба при това не съдържа никаква препратка към националното право.

115 Всъщност еднаквите за Съюза тълкуване и приложение на принципа на поверителност на съобщенията между адвокати и клиенти са абсолютно необходими, за да могат проверките на Комисията в рамките на производства, свързани с картели, да протичат при условията на равно третиране на засегнатите предприятия. Ако не беше така прилагането на правила или правни понятия от националното право, които произтичат от законодателството на дадена държава членка, би довело до засягане на единството на правото на Съюза. Подобно еднакво тълкуване и приложение на този правен ред не могат да зависят от мястото на извършване на проверката и от евентуалните особености на националната правна уредба.

116 Що се отнася до принципа на предоставената компетентност, следва да се подчертае, че процедурните правила в областта на конкуренцията, съдържащи се в член 14 от Регламент № 17 и в член 20 от Регламент № 1/2003, са част от разпоредбите, необходими за функционирането на вътрешния пазар, чието приемане принадлежи към изключителната компетентност на Съюза съгласно член 3, параграф 1 буква б) ДФЕС.

117 Съгласно член 103 ДФЕС задача на Съюза е да приеме регламентите или директивите, необходими за прилагането на принципите, залегнали в членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, свързани с приложимите към предприятията правила на

конкуренцията. Посоченото правомощие е насочено по-специално към гарантиране спазването на забраните, предвидени в споменатите членове, чрез предвиждането на глоби и периодични имуществени санкции, както и към определяне на съответните функции на Комисията при прилагането на тези разпоредби.

118 Във връзка с това член 105 ДФЕС посочва, че Комисията осигурява прилагането на принципите, предвидени в член 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, както и че тя разследва случаите на предполагаемо нарушение.

119 Както генералният адвокат посочва в точка 172 от своето заключение, при проверки на Комисията в качеството на европейски орган за защита на конкуренцията националното право е релевантно само дотолкова, доколкото органите на държавите членки ѝ осигуряват необходимото съдействие, и по-специално когато става въпрос да се преодолее съпротивата на предприятие, засегнато от принудителните мерки, в съответствие с член 14, параграф 6 от Регламент № 17 и член 20, параграф 6 от Регламент № 1/2003. От друга страна обаче, само правото на Съюза е приложимо, за да се определи кои документи и материали Комисията може да проверява и копира в рамките на проверките си в областта на картелите.

120 Следователно срещу правомощията, с които разполага Комисията в разглежданата област, не може да има позоваване нито на принципа на националната процесуална автономия, нито на принципа на предоставената компетентност.

121 Поради това и третото правно основание не може да бъде прието.

122 От горепосочените съображения следва, че жалбата е неоснователна.

II – По съдебните разноски

123 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Akzo и Akcros и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. Те трябва да понесат разноските солидарно, защото са предявили жалбата съвместно.

124 В качеството на страни, встъпили в производството пред Съда, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Ирландия и Нидерландия понасят съответно направените от тях съдебни разноски въз основа на член 69, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник.

125 Останалите страни в производството, които са подкрепили жалбата и чиито искания не са уважени, трябва да понесат направените от тях съдебни разноски въз основа на член 69, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник, приложен по аналогия.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Ирландия и Кралство Нидерландия понасят съответно направените от тях съдебни разноски.

3) Conseil des barreaux européens, Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, European Company Lawyers Association, American Corporate Counsel Association (ACCA) — European Chapter и International Bar Association понасят съответно направените от тях съдебни разноски.

4) Осъжда Akzo Nobel Chemicals Ltd. и Akcros Chemicals Ltd. да заплатят солидарно съдебните разноски в останалата им част.

Подписи